

25 שעות שכב קצין ישראלי בין המצרים – שחשבוהו למת

מאת מרדכי ארציאלי,
כתב צבאי

25 שעות שכב קצין צה"ל בדרגת סגן בתוך תעלה יי מסביבו עשרות חיילים מצריים שחשבוהו למת. הם לקחו ממנו שרשרת זהב שענד על צווארו ואת דיסקיות הזיכרון וקצו את כיסיו ולקחו את כל מס" מכיר. את פניו המסוייחות כיסו בשק. "גווייתו" הפריעה להם לנוע בתעלה ולכן הש" ליכוחו החוצה. אז החל לזחול והתרחק מהכוח המצרי – עד שניצל. הקצין נפגע בגבה אבל הוא מסרב להתפנות ל" בית חולים ותובע בכל תוקף להוזר לחזית.

את הסגן החסון וגבהי הקומה, שזקן שהור ועבות מכסה את פניו, פגשתי בתחנת פינוי נפי געים בסיני. הוא כעס. יצו ותבע לחזור מיד לחזית. "אני מסוגל להילחם", קרא בזעם לעבר קצין בכיר, שתבע ממנו להיכנס לאמבולנס, אשר המ" תין בקרבת מקום כדי להעבירו לבית חולים. הסגן ניצח – הוא לא הועבר לבית חולים.

טיד בצריחה

הוא נולד במארוק ובגיל המש עלת עם הוריו לישראל. הוא סיים בית-ספר על-יסודי בתל-אביב והתגייס לצה"ל. לפ" ני ארבעה חדשים השתחרר בדרגת סגן ותפקידו האחרון

היה סגן מפקד פלוגת טנקים ביום הכיפורים היה בביתו, אך משום-מה לא נקרא למילואים. הוא לא המתין לקריאה ונסע ליחידתו. במוצאי יום הכיפורים הוסע לסיני.

ביום הראשון ילחם בגיורה המרכזית של התעלה ובלם טנקים של האויב. מלחמת זו נמשכה כל השבוע. בפרק זמן זה חיטל 18 טנקים של האויב. אולם קרבות אלה היו כפין וכאפס לעומת מה שעבר עליו ביום ראשון, בראשית השבוע השני של המלחמה. מספר ה" קצין:

"ביום ראשון ב"6 בערב קיבלנו פקודה לפרוץ לאיזור שבו התרכזו כוחות רבים של האויב, שהתחפרו ומצאו מחסה בתעלות במקום. נסענו בשדרה על הכביש. הטנק הראשון בשיירה נפגע מטיל. אחריו נסיעה של קילומטר בערך פגע טיל באחורי הצריחה של הטנק שלי והוא החל לבעור. יכור לי, שהופעתי למרחק של 10 מטרים בערך וכנראה איבדתי את הכרתי.

"כאשר התעוררתי בנוקר מצאתי את עצמי בתוך התעלה ובה עשרות חיילים מצריים. ראיתי את קסדותיהם ה" צהובות ואת פרצופיהם. על גדות התעלה הציבו את הטיילים וירו אותם לעבר הטנקים שלנו. עצמתי את עיני כדי שלא יבחינו שאני חי. אחרי

זמן-מה, אולי כמה שעות, ני" גש אלי חייל מצרי והטיל שק מלוכלך על פני. כנראה שפרצופי המפויח הבפית א" תו.

"לקראת הערב הפריעה להם, כנראה, נוכחותי בתוך התעלה. שניים מהם השליכו אותי החוצה. לא נעתי בתחילה היי תי משוכנע שיבחינו שאני חי ונושם ויהרגו אותי. חשבתי על הורי. הרהרתי בהברי לצי" בא. מים לא באו אל פי הייתי יבש, כמו שאומרים אצי לנו בצבא. היו רגעים שרציתי לקים ולבקש כוס מים, אבל מיד תזרתי בני. ידעתי שיחס" לו אותי. ידעתי כל הזמן שרק קור-רוח עשוי להציל אותי.

"אחרי שהשליכו אותי אל מחוץ לתעלה המשכתי לשכב בלי נוש. הבחנתי בכך שכל הקטע מהכביש מערבה אינו בידי האויב. כשהחשיך התחלתי לזחול. המצרים לא הבחינו בני. הצטערתי שאין בידי ר" מוגים. זחלתי עד לטנק פגוע. מצאתי בו גריקאן מים והתיחלתי לשותות. בטנק היו גם מנות-קרב. אכלתי, אך כנראה שמיד נרדמתי. עם אור ראשון התעוררתי. במרחק 700 מטרים בערך, הבחנתי בחיילים שלנו. נוספתי להם בידי. אחד מהם בא אלי. 'מה שמך?' שאלתי. תי אותו. 'מיכאל', אמר לי. 'אתה המלאך מיכאל'. אמרתי לו."